

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η Ιωάννα έσφιξε στήν ἀγκαλιά της τὸ παιδί της καὶ τὸ γέμισε φιλά. Κατόπιν, όταν ήρθαντο κάτω, ἀφύστησε νὰ τοῦ μιλά γιὰ τὸ πορτοφάτο. Συνέγιος τὴν κουβέντα αὐτή στὸ πατέρα. 'Ο μαρός την ἀκούει μὲν ὅδηγοντας τὰ μάτια. Στὸ τέλος ἀφύστη νὰ κυττάῃ δυνασμένος τὸ χεράκια του.'

Τι καλά!... Θ' ἀποχούσθε μιὰ μεγάλη - μεγάλη χρωματιστή φωτογραφία!...

'Όταν ή Ιωάννα πήγε στήν κρεβατοκάμαρά της ἤταν πεντά εντάλμαστη, τὸ τενέμα της είχε ἡμέρησε, οὐ ἐπλιπόταν γιὰ τοντού, πήρε ἑνα φοιτάτο ἀπ' τὴν ἔπαλη καὶ ἀψώς γιὰ διαβάζει. Λιανάζει διως μικρανιά, ὡς που τέλος βαρέθηκε, σπρώθηκε πάλι στὸ κρεβάτι της. Ἐγγάλει τὸ νυκτερινὸν τῆς συνοχάκας καὶ βγήκε ἥτη ἀκάλυπτη στὸν ἔσωστρο ρίχνοντας στοὺς γυμνοὺς τῆς ὄμοις ἔνα σάλι...

Τι δρῶμα πούντην γέμιει!...

Γρόφη νὴ γαληνὴ τῆς νύχτας, ψηλή ὁ οὐρανός γεμάτος φεγγούδια πατερά...

Η Ιωάννα μισούσθει τὰ μάτια της καὶ βιθίστηκε σὲ σκέψεις... Κάθε τόσο τὰ χειλὶα της σαλέντην γιὰ νὰ φιθίσουν κατόπιν ὄντα...

'Αναστεναγμῷ φύσκουν τὸ στήθος τις.

'Όταν γύρισε πάλι στήν κρεβατοκάμαρά της, είχαν μεσάνητα.

Δέν ἀργήσε νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὄντος. Κοινῆ-

μῆρα μονοκόματα ὡς τὶς ἐννύτα τὸ προ. 'Οταν ἀνέντει τὰ μάτια της καὶ εἰδεῖ πάλι ὡς ὕδωρ ἡταν περασμένη, πήδησε γοργά ἀπ' τὸ κρεβάτι της, ἀπέθηκε στὸν τραπέζα.

Τίς, ἄλλες μέρες ἔστησε τὸ γάλα τῆς στὸ

κρεβάτι. Μέ τὸ προτὸ αὐτὸ μισθάνταν τὴν

ανάγκη νὰ κυνηθῇ, δὲν τὴν χωρίσθει ὁ τόπος,

τὴν ἐπιστρέψει πάλι ἡ ίδια νευριστική ποὺ τὴν

τίγει κάποιο τὸ προηγούμενο βράδυ ποὺ τὴν

μονή της στοὺς δρόμους του Παρισιού.

Γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὕδωρ τὸ μεσημέρι ἀφ-

γιούση νὰ πάζῃ μὲ τὸ παδί της, σὰν νὰ ἔταν

καὶ ἀντὶ μικρούλα. Κινηρύνθησαν ἀπὸ κά-

μαρη σὲ κάμαρη, ἔταξαν τὸ κρυφτό, κυλίσ-

τουναν στὸ πάτωμα, τὸ σφραγιμένο μὲ πολύ-

τελεστατα κάλια...

Τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι, η Ιωάννα δὲν

ἔφανε σχεδόν καθόλου. 'Επει δύως ἀρκετὴ

σιαγάνια, ἔχοντας ἀνάγκη νὰ τονθῇ.

Μετά τὸ γένια ἀσχολήσθηκε μὲ τὴν τονι-

τέττα της. 'Ηθέλει νὰ γίνη ὄφα, διευποδῶς

μονά καὶ τὸ κατόρθωσε.

'Όταν ἔρωξε τὴν τελευταία ματιά, στὸ

μεγάλο κρυστάλλινο καθόφητη τῆς ἔπιεν κα-

ταγούμενην.

Έλγε ζανανθεῖ, θαρρεῖ, ἐπάνω της ή

μαγευτικὴ ὑμορφιά τῆς νεοτητάς της, ή τόσο

γλυκιάνεια καὶ τόσο δροσερή ἐπειγεὶς ὑμορφιά πούλανε δύοντας τὴν ἀντί-

ζωήνειαν να σπάσουν, να υποθίουν δινατὸ πούλανε...

Πληναὶς πεντὰ ὡς ὕδωρ νὰ φτάσῃ, οἱ Λαμέρ. Η Ιωάννα πήρε τὸ

παιδί της ἀπὸ τὸ κέρι καὶ πέφασαν στὴν αἴθουσα, ποὺ θὲν ἐχομο-

πούεται ὡς τόπελο. Πόσο ήταν σφριγμένη ἡ καρδιά της! Αἰσθάνταν

τὴν ίδια ἀγονία, μὲ τὴν δύοια περιμένεις ἀλλοτε τὸν Τάσοιο Ντὲ

Λέρο....

Έλγε διατάξει τὴν καμαριέρα νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Ζ. Λαμέρ μόλις θα-

πτενα, στὴν αἴθουσα αὐτή καὶ πρόσθετε στὸν ἐλάχιστο φθύνον ποὺ

ἀπογόνταν στὴν σκάλα τοῦ μεγάρου.

'Έξαφνα ἄκουσε τὸ κουδούνι νὰ κυττά καὶ ἐπειτα βίματα στὴ

σκάλα.

'Ηταν αὐτός!

Τὸ μαντεψε ἀπ' τὸ κτυπούραδι ποὺ τὴν ἔπιαστε ἀπότομα, ἀπ' τὴν

γλυκιά συγκίνηση ποὺν αἰσθάνθησε νὰ τὴν παραλόη.

Γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος σήκωσε τὸ παιδί της στὴν ἀγκαλιά της καὶ

ἀρχίσα να τὸ φέλι.

Στὴ σπάση αὐτή τὴν βρήκε ὁ ζωγράφος, μόλις πρόσβατο

στὴν ἀνοικτὴ πόρτα τῆς αἴθουσής του.

'Όταν τὸν είδε η Ιωάννα κωπίνησε, σᾶν μικρή καὶ ἀδύνα-

τηλή, σπρώθηκε ἀπάνω καὶ τὸν είπε, προσωρινά ποὺς

τὸ μέρος του:

— Περάστε, καύρε Λαμέρ.... Σας ἐπερημέναμε. "Οπως

βάλετε ὁ μικρούλης μου εἶναι ἔτοιμος.

Τοῦδησθε μὲ θάρρος τὸ χέρι της καὶ τὸν παναστρέψε νὰ καθήση.

Μαζὸν μὲ τὸν ζωγράφο είχε φτάσει καὶ ἔνας βοηθός του, κρατάντως τὸ καβαλέττο, τὰ ρρομάτα του καὶ τὸ ποντίγο.

Η κ. Μορεσάνη σύστασε τὸν μικρὸν της στὸν ζωγράφο, καὶ ἐνό δρομόθες του αὐτὴ τὴν σύνεργα.

Τὸν μερικὸν σύστασε τὸν μικρὸν της ποδόματα τοῦ καβαλέττη, ἀφύσαντα νὰ μιλούν τὴν διάφορη ποδόματα.

Κατόπιν ὁ βοηθός ἔφυγε.

'Ο Λαμέρ σπρώθηκε καὶ ζήτησε τὴν ἀδειανή για τὸν ζωγράφο.

Η βασινή του αὐτὴν νέα ζωγραφιζεῖ, φάνηκε στὴν Ιω-

άννα δικαιολόγημενη. 'Ο Λαμέρ φάνηκε στὸν μερικὸν της αὐτῆς τὴν προτεραιότηταν.

Τώρα πει πού ήταν ἀπορρίμματος στὴ δούλεια του μπορούσε νὰ τὸν κυττάσῃ.

Ἐπέσανταν μερικά δευτερόλεπτα ἀπολύτου σιωπῆς.

'Η Ιωάννα σπρώθηκε καὶ προσώρινος ὡς τὸ τζάμι.

Πλησίασε καντάντη στὸν ζωγράφο καὶ τὸν είπε :

— Συνήγετε νὰ ἐργάζεσθε, καύριες νὰ μιλάτε; Σας ἔνοχητει ὡς οὐρήτος.

— Καθὲ ἄλλο, καὶ βαρόνη. 'Ηθελα μάλιστα νὰ σᾶς τὸ ποῦ αὐτό, γιατὶ ἔκαπταμε πώς στενοχωρεῖσθε.

— "Ω, δεὶς, Δεὶς ημάρτημα μόνον να σᾶς ἀνησυχήσω.

— Εγώ συνθήσοι νὰ ἐγαδάσσων καὶ νὰ φέναρα. Πάντας στὸ ἀτελεῖ βρίσκεται κάποιος φύλαφος. Είνε νέα φρασία με τέως.

— Καὶ ποῦ είναιματος, κατέ τὸ ξεχωριστό, είπε η Ιω-

άννα, καθίσνοντας πάλι στὴ θέση της.

Σανάγειει σιωπή.

— Κύριε Λαμέρ, ωρίησε έξαφνα η Ιωάννα τὸν ζω-

γράφο, είποντας ἀπὸ τὸ Παρίσιο; Έπιστρέψανταν στὴ Βρεττάνη. Ήθελα μόνο ποῦ μικρός στὸ Παρίσιο, ἀπό τον μεγάλο πούλην.

— Εργετε τοὺς γονεῖς σας, καύρε Λαμέρ;

— Οζι, κυρία βαρόνη, ἀπάντησε : Άλλοιμον, δχι, κυρία βαρόνη. Είναιει μέτο ποῦλο μικρὸς δράφανος. Μὲ τὴν οἰλογένεια που συνέβη κατέ τὸ τροφεροῦ εἰς ἀνέζηπτο. Θανατικὸ ἐπεισ στὸ σπίτι μας καὶ θέρισε δι τη μαγιστρία σ' αὐτὸ τὸν κώπο. Τὸ κασό δὲν πειρασθῆσε στὴν οἰλογένεια που μόνον. Μέσα σ' λίγους μήνες πέθαναν όλοι οι ἀδελφοὶ τῆς μητέρας μον, όλοι οι συγγενεῖς μον, καὶ ἀ' τὸ δοῦ πατέρας μεγάλο δὲν θεμίστανε παρά εγι, μια ξειδεληγή μον πολεμητερή πούλη σημειερα στὴν "Άλεξανδρία" της ένας πρώτης τοῦ ζωγράφου μον, παδί αδελφοὶ τῆς μητέρας...

Τὶ φονή τοῦ Λαμέρ είχε γίνει ιπτάκηρη. Η μάναντος τόσου θανάτου, τόσου σπαραγμού, τόσου οἰλογενειακῶν συμφορῶν ἔκαψε τὴν ζωήν του νὰ σιφτήσῃ...

Η Ιωάννα κατάλαβε τὸ πόνο του καὶ στενοχωρήστηκε. Μὲ τὶς

ἐπίμονες ἐρωτήσεις τῆς είχε ζητήσει στὴ σκέψη της πατέρα, θύλερες ἀνανιώσεις. Πλησίασε κοντά του καὶ τοῦ ζητήσει συγ-

νόμων γιατὶ ἔνια αὐτία νὰ λυπηθῇ τόσο.

— Ή τωνή της ἐτρέμει.

— Σας ξακούα κακό, καύριε νὰ τὸ θέλω, καὶ Λαμέρ. Συγχωρήστε με... Δὲν τὸ ημέλεια... Δὲν τὸ κανταζόμον...

Καὶ τὸν άλιτην τὸ χέρι της μὲ εὔλιξηνη σιωπήσει.

Ο ζωγράφος ξέσωψε καὶ φίλωσε τὸ κομψό, τεφτερό χεράκι της, διπλά συγκινημένος, φιδωτοίζοντας.

— Ή, κυρία, τι λέτε... Εγώ σας ζητῶ σημάνων πούληας έτοις ξαναζήσω τὴν πρωταρία μον. Μὲ δὲν ήταν τίποτε.

Είπε τὸ λόγια αὐτή με σημειώνησε πούλη.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σινεχίσω; φωτίστε τὴν Ιωάννα. (Ακαλούσθε)